

Arrest

nr. 141 784 van 25 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 9 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ZWART, die loco advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Tibetaanse origine en bent u geboren in de Bylakuppe Tibetan Settlement in Bylakuppe in Zuid-India. U zou met uw familie in deze Settlement hebben gewoond en er school hebben gelopen in de Tibetan Village School. U zou als lid van de Tibetan Women Association deel hebben genomen aan manifestaties en protestbetogingen tegen de Chinese onderdrukking van Tibet maar hierdoor geen vervolgingsproblemen hebben gekend met de Indische autoriteiten. In 2000 zou u voor uw werk naar de noordelijke deelstaat Delhi zijn verhuisd. U zou er als supervisor hebben gewerkt van Indische schoonmakers in een guesthouse van een Tibetaanse klooster. U zou in Delhi een Tibetaanse man hebben leren kennen met wie u zou hebben samengewoond. In 2003 zou u naar uw Settlement in Bylakuppe zijn teruggekeerd om er te bevallen van uw zontje. Omdat uw partner ziek zou

zijn geworden zou u niet meer naar Delhi zijn teruggekeerd en bij uw ouders in de Bylakuppe Tibetan Settlement zijn gebleven. In 2009 zou uw partner door ziekte zijn overleden. In juli 2009 zou u in Delhi zijn gehuwd met (L.R.J.W.), een Tibetaan uit België. Het zou een gearrangeerd huwelijk zijn geweest, geregeld door uw vader en oom. Nadat uw echtgenoot naar België is teruggekeerd zou u naar uw Settlement in Bylakuppe zijn teruggegaan. Na uw huwelijk zou u in 2009 bij de Belgische ambassade in Delhi een visum voor gezinshereniging hebben aangevraagd bij de Belgische ambassade in Delhi. Op 16 februari 2010 werd het visum u geweigerd omdat uw huwelijk niet werd erkend vanwege vermoedens van een schijnhuwelijk. Omdat u een tijd niets meer van uw echtgenoot zou hebben vernomen, zou uw vader u hebben aangeraden naar België te komen om er uw echtgenoot te vervoegen. Op 15 december 2013 zou u met behulp van een smokkelaar met een vervalst Indisch paspoort en visum voor Griekenland via de luchthaven van Delhi naar Turkije en Griekenland zijn gevlogen. Vervolgens zou u met een andere vlucht opnieuw naar Turkije zijn gevlogen om van daaruit naar Nederland te reizen. U zou verder per trein naar België zijn doorgereisd waar u zich op 18 december 2013 vluchteling verklaarde. Ter staving van uw eerste asielaanvraag legde u de volgende kopies neer: uw green book, 8 pagina's van uw RC, een studieattest van de Central Tibetan School in Bylakuppe, uw lidkaart van de Tibetan Women Association en uw huwelijksakte.

Op 30 juli 2014 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de status van vluchteling omdat u geen elementen aanbracht waaruit blijkt dat u een vrees voor vervolging koestert in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiäre Bescherming, waardoor India voor u geldt als eerste land van asiel. U ging in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), die op 26 november 2014 de weigeringsbeslissing bevestigde.

Zonder naar uw land van verblijf terug te keren diende u hier op 10 december 2014 een tweede asielaanvraag in. U baseert zich hiervoor nog op dezelfde asielmotieven, namelijk het feit dat u uw echtgenoot wilde vervoegen, dat u een betere toekomst wilde voor uw zootje, dat u in India meer diende te betalen dan Indiërs voor dezelfde producten, dat u problemen had in India indien u uw RC te laat verlengde, dat u een grote som geld geleend zou hebben voor uw reis naar België en tenslotte dat u illegaal naar België zou zijn gereisd. U haalt ook aan dat uw vader intussen overleden zou zijn en uw zootje en de dochter van uw zus daarom nu alleen zijn. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw Identity Certificate (IC, kopie), een getuigenverklaring dd. 22.11.2014 over uw inburgering (origineel) en een medisch verslag van een raadpleging van een labo (kopie).

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiäre bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de status van subsidiäre bescherming, geen elementen aanbracht waaruit blijkt dat u een vrees voor vervolging koestert in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiäre Bescherming, waardoor India voor u geldt als eerste land van asiel. Het CGVS aanvaardde wel dat u minstens de jure over de Chinese nationaliteit beschikt en erkende een vrees voor vervolging ten aanzien van de Volksrepubliek China. Echter stelde het CGVS vast dat, gezien uw verklaringen en de beschikbare objectieve informatie, het niet aannemelijk is dat u niet in staat bent om terug te reizen naar India met uw persoonlijke documenten. Daarnaast maakte u evenmin aannemelijk een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade te hoeven koesteren bij een eventuele terugkeer naar India. Deze beslissing werd nadien bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). U diende hiertegen geen cassatieberoep bij de Raad van State in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvragen zodat de beoordeling ervan gehandhaafd blijft, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, namelijk uw verklaring dat u uw echtgenoot wilde vervoegen, dat u een

betere toekomst wilde voor uw zoontje, dat u in India meer diende te betalen dan Indiërs voor dezelfde producten, dat u problemen had in India indien u uw RC te laat verlengde, dat u een grote som geld geleend zou hebben voor uw reis naar België en tenslotte dat u illegaal naar België zou zijn gereisd, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen en deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Bij uw tweede aanvraag haalde u daarbij enkel nog aan dat uw vader intussen overleden zou zijn, hij voor uw zoontje en de dochter van uw zus zou hebben gezorgd en zij daarom nu alleen zijn. U zou hen graag naar België laten komen. Het CGVS wijst er ook hierbij op dat dit probleem geheel buiten de criteria van het Vluchtelingenverdrag van Genève en de definitie van subsidiaire bescherming zoals bepaald in de Vreemdelingenwet valt en bijgevolg niet weerhouden kan worden. U legde van deze bewering overigens geen enkel begin van bewijs neer. Verder merkt het CGVS op dat u verklaarde dat uw nonkel momenteel voor hen zorgt en dat de dochter van uw zus momenteel reeds eenentwintig jaar oud is (zie Verklaring Meervoudige Aanvraag, punt 12).

Het CGVS erkent dat u ter staving van uw tweede asielaanvraag wel een kopie van uw Identity Certificate (IC) voorlegde, met daarin een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel), maar benadrukt dat dit niet werd betwist bij uw eerste asielaanvraag. Het CGVS ging er immers van uit dat u wel degelijk over zulk internationaal reisdocument beschikte, wat bij onderhavige asielaanvraag bevestigd wordt. Volledigheidshalve voegt het CGVS hieraan toe dat uit toegevoegde informatie blijkt dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben en een IC, waarin een Nori-stempel werd aangebracht, op legale wijze kunnen reizen en probleemloos naar India kunnen terugreizen en er hun verblijfsrecht opnieuw opnemen.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische problemen (zie Verklaring Meervoudige Aanvraag, punt 21) geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake Subsidiaire Bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Het CGVS is van oordeel dat u uw vrees voor vervolging vanwege de Chinese autoriteiten aannemelijk heeft gemaakt. Echter, uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat India, overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, voor u kan beschouwd worden als een 'eerste land van asiel'. Het CGVS heeft immers vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied, alwaar u de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, met inbegrip van het beginsel van nonrefoulement, geniet.

In casu dient vastgesteld te worden dat er geen sprake is van een schending van het non-refoulementbeginsel voor zover u wordt teruggeleid naar India. U mag daarentegen noch direct of indirect worden teruggeleid naar de Volksrepubliek China.

Over de door u aangehaalde elementen die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, merkt het CGVS op niet bevoegd te zijn om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48, 48/3, 48/4 en 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoekster als volgt:

“B) M.B.T. DE WEERLEGGING EN DE UITEENZETTING VAN DE ELEMENTEN UIT DE MOTIVATIE VAN DE BESTREDEN BESLISSING

[...]

Dat verzoeker met huidig verzoekschrift zal aantonen dat verwerende partij niet wettig heeft kunnen oordelen dat India aan verzoeker een reële, doeltreffende bescherming bood die niet-tijdelijk van aard was en niet heeft kunnen aantonen dat de voorwaarde voor verblijfsrecht op het grondgebied voldaan was;

Dat hij in huidig verzoekschrift zal aantonen dat in India, de Tibetanen:

- niet kunnen erkend worden als vluchteling en niet kunnen genieten van een bescherming overeenkomstig het Verdrag van Geneve nu India dit verdrag niet heeft ondertekend;
- geen doeltreffende maar een precaire bescherming genieten;
- geen duurzame maar tijdelijke bescherming genieten;
- afgezonderd leven in overbevolkte kolonies in moeilijke leefomstandigheden, zonder het gewaarborgde recht zich te kunnen verplaatsen in het land;
- gebukt gaan onder talrijke beperkingen op hun menselijke rechten en vrezend voor hun leven en hun vrijheid, nu zij geconfronteerd worden met willekeurige opsluitingen en talrijke discriminaties.

M.b.t. de situatie van Tibetanen in India

Overwegende dat de CGVS verklaart dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die hij in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat hij zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen (stuk A.1., blz. 2);

Overwegende dat de CGVS verklaart dat verzoeker op geen enkele wijze concreet toegelicht in welke mate hij precies gediscrimineerd werd;

Dat er informatie bestaat die het tegenovergestelde aantoont;

3.1. M.b.t. de afwezigheid van een vluchtelingenpolitiek in India en de precaire situatie van de Tibetanen in India gelet op de ontwikkelingen in de relaties tussen India en de Volksrepubliek China

Overwegende dat India het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen niet heeft geratificeerd;

Dat ondanks het feit dat India duizenden vluchtelingen ontvangt, zij in haar wetgeving geen vluchtelingenrecht kent en vluchtelingen als buitenlanders beschouwt (OSAR (Organisation Suisse d'Aide aux Réfugiés), « Chine/Inde : situation des réfugiés tibétains en Inde, Renseignement de l'analyse-pays de l'OSAR, 9 septembre 2013, <http://www.fluechtlingshilfe.ch/pays-d-origine/asia/inde/chine-inde-situation-des-refugies-tibetains-en-inde>);

Dat India aldus geen enkele wettelijke verplichting heeft om het beginsel van non-refoulement te respecteren en, indien zij dat wenst, Tibetanen kan uitwijzen naar China;

Dat de CGVS meent dat er geen enkel geval bestaat van refoulement van Tibetanen naar de Volksrepubliek China;

Dat er nochtans, **bronnen bestaan die het tegenovergestelde verklaren, melding makend van deportaties van Tibetanen naar China** (bdz 4-5): <http://www.fluechtlingshilfe.ch/pays-d-origine/asia/inde/chine-inde-situation-des-refugies-tibetains-en-inde>

Dat contactpersonen deportaties ter sprake hebben gebracht (idem, bdz 4);

Dat volgens het veiligheidsdepartement van de Centrale Tibetaanse Administratie **een Tibetaan zonder RC werd gedeporteerd** (idem, bdz 4-5);

Dat het Tibet Justice Center eveneens heeft bericht dat er **sinds de jaren 1990 geïsoleerde gevallen zijn geweest van gedwongen repatriëringen naar China** (idem, bdz 4-5);

Dat Tibetaanse vluchtelingen die via de Chinees-Indiase grens rechtstreeks in India binnenkomen aan de grens teruggestuurd worden zonder dat hun bedreigingen worden onderzocht (idem, bdz 4-5);

[...]

Tibetanen zonder RC werden ook van tijd tot tijd vastgehouden, en Indiase overheden dreigden vaak met deportatie tot de CTA of de Tibetaanse gemeenschap een “boete” betaalden voor hun vrijlating (een de facto vorm van afpersing)

(Tibet Justice Center, *Tibet's Stateless Nationals II: Tibetan Refugees in India*, September 2011, bdz 10-11, <http://www.tibetjustice.org/reports/stateless-nationals-ii/stateless-nationals-ii.pdf>);

Dat het bijgevolg enkel **de facto is dat India de aanwezigheid van Tibetanen duldt, zonder dat deze enig recht genieten als vluchteling noch enige wettelijke bescherming**;

Dat inderdaad (Claudia Artilles, "Tibetan Refugees' Rights and Services in India", <http://www.du.edu/korbel/hrhw/researchdigest/minority/Tibetan.pdf>)

[...]

(vrije vertaling: "Een evaluatie van India's bescherming en hulp aan Tibetaanse vluchtelingen noodzakelijk is om te verzekeren dat hun behandeling in overeenstemming is met de internationale standaard. Helaas, dergelijke evaluatie toont aan dat er een gebrek is aan gepaste bescherming en diensten; dit zou een specifieke bezorgdheid moeten zijn voor de internationale gemeenschap nu India in het Uitvoerend comité van de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen bij de Verenigde Naties (UNHCR) heeft gezeteld sinds 1995. Hoe kan een land vertrouwd worden om een internationale organisatie gewijd aan de bescherming van vluchtelingen te leiden wanneer het zelf zo een onstabiel en inadequaat vluchtelingenbeleid heeft?

Centraal in de evaluatie is het gebrek in India aan wettelijke verplichting om bescherming en diensten te bieden aan vluchtelingen. Dit is grotendeels het gevolg van India's onthouding tot het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 1951 en het daaropvolgende protocol van 1967

(...)

Echter, het is duidelijk geworden dat terwijl Tibetanen de grens blijven oversteken, India niet alleen de rechten van deze nieuwkomers heeft ingeperkt maar ook de diensten die aan hen werden verleend.)

Dat een schooldirecteur in Bylakuppe heeft verklaard:

[...]

(vrije vertaling: Als de Indiase overheid op ene dag zegt: "jullie Tibetanen ga alstublieft weg" op dat ogenblik zijn wij, zelfs als we niet willen gaan, machteloos. Wij weten dit zeer goed. Wij hebben vandaag in India een huis en land: wij voelen echter dat deze in werkelijke zin niet aan ons toebehoren")

Dat bovendien India en de Volksrepubliek China op 23 juni 2003 een verklaring hebben ondertekend omtrent Principles for Relations and Comprehensive Cooperation Between the People's Republic of China and the Republic of India (vrije vertaling: "Beginselen voor relaties en uitgebreide samenwerking tussen de volksrepubliek China en de republiek India") die onder andere bepaalt ([Immigration and Refugee Board of Canada](http://www.refworld.org/docid/4a7040b81c.html), "China/India: Residency rights of Tibetans residing in India; requirements for Tibetans to obtain and retain permanent residence in India", 7 July 2009, <http://www.refworld.org/docid/4a7040b81c.html>;

[...]

(vrije vertaling: "De Indiase zijde erkent dat de Tibet Autonomous Region deel uitmaakt van de volksrepubliek China en herhaalt dat het niet toelaat dat Tibetanen zich engageren in anti-Chinese politieke activiteiten in India. De Chinese zijde drukt haar waardering uit voor het Indiase standpunt en herhaalt dat het sterk gekant is tegen elke poging en actie dat de splitsing van China beoogd en de onafhankelijkheid van Tibet aanvoert.")

Dat deze verklaring heeft geleid tot een politieke wil om maatregelen te nemen tegen de Tibetanen (Tibet Justice Center, *Tibet's Stateless Nationals II: Tibetan Refugees in India*, September 2011, bdz 37 – 38, <http://www.tibetjustice.org/reports/stateless-nationals-ii/stateless-nationals-ii.pdf>):

[...]

(vrije vertaling: In de nasleep van de 2003 overeenkomst riepen conservatieve, nationalistische politici in India de overheid de instroom aan vluchtelingen te stoppen. In antwoord hierop stelde Vidyasagar Rao, de Indiase Minister van Staat in het Ministerie van Binnenlandse zaken, in de Lok Sabha (het Indiase parlement) op 21 augustus 2001 dat "zoveel als mogelijk de instroom van vluchtelingen wordt ontmoedigd door middel van verschillende maatregelen."

In het kort zijn twee krachten samengekomen om de traditionele Indiase tolerantie ten aanzien van Tibetanen zonder papieren te bedreigen. Ten eerste wil India haar warme relaties met China niet op het spel zetten. Ten tweede hebben interne binnenlandse kiesdistricten druk uitgeoefend op de Indiase overheid om de trage maar gestage instroom van Tibetaanse vluchtelingen die India ieder jaar informeel (en, strikt gesproken, illegaal) binnenkomt te stoppen. In antwoord op deze krachten heeft India recent nieuwe beperkingen opgelegd op de Tibetaanse mogelijkheden om deel te nemen aan vredelievende politieke protesten, demonstraties, vergaderingen, en andere vormen van politieke uiting, en het is gestart met het vaker opsluiten van Tibetanen.)

Dat Tibetaanse vluchtelingen bijgevolg in India in een staat leven van wettige onzekerheid. Zij voldoen in geen enkele wettige zin aan de kwalificatie van vluchteling (stuk B.2, bdz. 12); Dat de afwezigheid van gegarandeerde rechten aan Tibetaanse vluchtelingen en de ontwikkeling van de banden tussen India en China volstaan om aan te tonen hoezeer **de de facto bescherming waarvan de Tibetanen op heden genieten in India inderdaad precair is en een grote kans maakt om te verminderen en uiteindelijk te verdwijnen;**

3.2. M.b.t. de registration card (RC) en de nationaliteit

Overwegende dat de « Foreigners Act » van 1946 en de « Registration of Foreigner Act » van 1939 eisen dat vreemdelingen zich laten registreren bij de Indiase overheid (OSAR (Organisation Suisse

d'Aide aux Réfugiés), « Chine/Inde : situation des réfugiés tibétains en Inde, Renseignement de l'analyse-pays de l'OSAR, 9 septembre 2013, bdz 1); <http://www.fluechtlingshilfe.ch/pays-d-origine/asia/inde/chine-inde-situation-des-refugies-tibetains-en-inde>

Dat verwerende partij zich er van bewust is dat deze kaart jaarlijks moet hernieuwd worden (stuk A.1, bdz 2);

Dat de Tibetaanse vluchtelingen die een RC hebben dus geen recht hebben op een permanent wettig verblijf in India; (OSAR (Organisation Suisse d'Aide aux Réfugiés), « Chine/Inde : situation des réfugiés tibétains en Inde, Renseignement de l'analyse-pays de l'OSAR, 9 septembre 2013, bdz 1); <http://www.fluechtlingshilfe.ch/pays-d-origine/asia/inde/chine-inde-situation-des-refugies-tibetains-en-inde>, bdz 2)

Dat talrijke Tibetanen verklaard hebben dat het jaarlijks vernieuwen van de RC problematisch is en hun statuut in India precair maakt (The Times of India, "Tibetan arrested for residing without registration", 18 november 2012, http://articles.timesofindia.indiatimes.com/2012-11-18/chandigarh/35186097_1_tibetan-refugees-ration-card-report-on-benami-land);

Dat ze deze soms elke **zes maanden** moeten vernieuwen (OSAR (Organisation Suisse d'Aide aux Réfugiés), « Chine/Inde : situation des réfugiés tibétains en Inde, Renseignement de l'analyse-pays de l'OSAR, 9 septembre 2013, <http://www.fluechtlingshilfe.ch/pays-d-origine/asia/inde/chine-inde-situation-des-refugies-tibetains-en-inde>, bdz 3, Tibet Justice Center, Tibet's Stateless Nationals II: Tibetan Refugees in India, September 2011, <http://www.tibetjustice.org/reports/stateless-nationals-ii/stateless-nationals-ii.pdf> bdz.12) ;

Dat bovendien sinds de jaren 1950 **de Tibetanen die nieuw aankomen geen RC meer krijgen**;

Dat sinds het invoeren van het SEP programma in 2003 Tibetaanse vluchtelingen om een RC te verkrijgen, eerst van de Indiase ambassade in Katmandou te Nepal een « Special Entry Permit » moeten krijgen uit een van volgende drie categorieën: Bedevaart, Onderwijs of Andere, om India te kunnen binnengaan: <http://www.fluechtlingshilfe.ch/pays-d-origine/asia/inde/chine-inde-situation-des-refugies-tibetains-en-inde>

Dat het CEDOCA rapport « COI Focus China India, De Tibetaanse gemeenschap in India » van 12 november 2013 eveneens aantoont dat: « volgens de actuele officiële instructies kunnen de New Tibetan Arrivals slechts in India blijven voor de duur van de reden van hun verblijf », "Enkel zij die met een SEP-other of een SEP-refugee zijn binnengekomen kunnen hun RC jaarlijks blijven vernieuwen" (bdz 10-11);

Dat deze categorieën nochtans slechts een beperkte toegang tot verblijf in India bieden want (idem, bdz 2):

De categorie "Andere" wordt zelden afgeleverd;

De categorie "Onderwijs" laat de Tibetanen toe te blijven gedurende de tijd van hun studies of van hun vorming;

De categorie "Bedevaart" geeft Tibetanen de toelating in India te verblijven voor een periode van drie tot hoogstens zes maanden;

Dat gelet op het CEDOCA rapport, de CGVS de onmogelijkheid voor verzoeker om zijn RC te vernieuwen dus niet kon betwisten ;

Dat in werkelijkheid, een beleid dat aanving in 1994 en zich op vandaag generaliseert er in bestaat aan nieuwkomers uit Tibet de RC te weigeren wat hen veroordeelt in het statuut van de illegale immigrant te blijven ;

Dat dit beleid enerzijds werd ingevoerd in gevolge een overeenstemming tussen de Indiase overheid en de Tibetaanse overheid in ballingschap die wenst dat de Tibetanen in Tibet blijven om dit stuk territorium te vrijwaren van China (<http://www.tibetjustice.org/reports/stateless-nationals-ii/stateless-nationals-ii.pdf>) ;

In januari 1995 vaardigde de CTA regels uit voor de behandeling van nieuwkomers, deze hebben eigenlijk, naast andere zaken, een einde gemaakt aan de mogelijkheid voor nieuwkomers om een RC te verkrijgen.

Na 1994, ingevolge deze beleidswijzigingen, zagen nieuwkomers zich geconfronteerd met een steeds onzekerder omgeving in India (bdz 10, <http://www.tibetjustice.org/reports/stateless-nationals-ii/stateless-nationals-ii.pdf>);

Dat dit beleid anderzijds aan India toelaat de Tibetanen toe te laten op haar grondgebied zonder haar relaties met China in gevaar te brengen (idem);

Dat dit beleid de Tibetanen uitsluit van een systeem dat hen zou toelaten op een dag ene statuut te verwerven in India (idem);

Dat het bekomen van de nationaliteit eveneens onzeker en ontoelaatbaar is voor Tibetanen (<http://www.fluechtlingshilfe.ch/pays-d-origine/asia/inde/chine-inde-situation-des-refugies-tibetains-en-inde>, bdz 6);

Dat de gevolgen van het niet bezitten van een RC zeer ernstig zijn en het risico inhouden gevangen genomen te worden en uitgewezen naar Tibet (stuk B.2);

Dat een illegale migrant zijn in India en er niet geregistreerd zijn inderdaad inbreuken zijn die gestraft worden met gevangenisstraffen van twee tot acht jaar of geldboetes van 10.000 tot 50.000 Indiase roepies (<http://www.fluechtlingshilfe.ch/pays-d-origine/asia/inde/chine-inde-situation-des-refugies-tibetains-en-inde>, bdz 1);

Dat inderdaad:

[...]

(vrije vertaling : De Tibetaanse personen zonder RC stellen zich constant bloot aan het risico ondervraagd te worden, gearresteerd te worden en zelfs gedeporteerd te worden door de politie. De Tibetaanse vluchtelingen zonder RC leven in India in een permanente staat van angst en onzekerheid. Teneinde elk contact met de Indiase overheid te vermijden, moeten ze zo discreet mogelijk leven en kunnen ze zich slechts op zeer beperkte wijze verplaatsen in India. Bovendien is een RC het vaakst nodig voor de Tibetaanse vluchtelingen om een appartement te kunnen huren of te overnachten in ene hotel of herberg. Daarom moeten Tibetaanse vluchtelingen zonder RC meestal logement vinden bij vrienden, familie of in informele overbevolkte nachtverblijven. Bovendien kunnen ze geen bankrekening openen en kunnen ze nauwelijks een job vinden, want de meeste werkgevers (zelfs de Centrale Tibetaanse Administratie) vereisen een RC. Tenslotte hebben ze slechts een beperkte toegang tot opleiding en gezondheidszorgen, zelfs tot deze voorzien door de Centrale Tibetaanse Administratie.)

Tibetanen zonder RC worden ook nu en dan vastgehouden, en Indiase autoriteiten houden hen vaak aan onder de dreiging van deportatie tot de CTA of de Tibetaanse gemeenschap een "boete" betaald voor hun vrijlating (een de facto vorm van afpersing)

(Tibet Justice Center, Tibet's Stateless Nationals II: Tibetan Refugees in India, September 2011, <http://www.tibetjustice.org/reports/stateless-nationals-ii/stateless-nationals-ii.pdf>, bdz 10-11);

Dat talrijke Tibetanen over hun wettelijk statuut praten als de eerste bron van onzekerheid en bijgevolg verklaren zij te leven onder een **permanent gevoel van onzekerheid**;

Dat de Immigration and Refugee Board of Canada met name heeft vastgesteld ([Immigration and Refugee Board of Canada](#), "China/India: Residency rights of Tibetans residing in India; requirements for Tibetans to obtain and retain permanent residence in India", 7 July 2009, <http://www.refworld.org/docid/4a7040b81c.html>);

[...]

(vrije vertaling: The BBC meldt dat Indiase verblijfstitels vroeger gemakkelijk werden toegekend aan Tibetanen, maar nu krijgen enkel nog kinderen van Tibetanen die in India zijn aangekomen voor 1979 automatisch een verblijfstitel (17 april 2008). Overeenkomstig het MPI rapport 2008 "**India is veel minder uitnodigend voor ... meer recente Tibetaanse vluchtelingen**" (2 september 2008). Verder doet de BBC verslag van het feit dat, volgens het ambt van de Hoge commissaris voor de Vluchtelingen bij de Verenigde Naties (UNHCR) **vele Tibetanen "in de onmogelijkheid zijn om een verblijfstitel te bekomen eens ze in India zijn"** (BBC 17 april 2008; zie ook MPI 2 september 2008) en **geconfronteerd worden met "een lange strijd met de overheid" en "omkoopgeld" moeten betalen** (BBC 17 april 2008). Op eenzelfde manier verklaart Bibhu Prasad Routray in een in 2007 gepubliceerd artikel in Refugee Survey Quarterly dat omkoopgeld soms gebruikt wordt bij Tibetanen om een verblijfstitel te bekomen (81).

The CTC Official merkte op dat **ook met dit document er nog steeds delen van India zijn waar het Tibetanen niet toegelaten is te werken** (9 juni 2009). Om internationaal te kunnen reizen moeten Tibetaanse vluchtelingen die leven in India een "identity certificate" hebben (Routray 2007, 82; CTC 9 juni 2009), welk hernieuwbaar is en geldig voor twee jaar (Routray 2007, 82). Volgens de USCRI levert **India zelden internationale reisdocumenten aan lange-termijn Tibetaanse vluchtelingen** (2008). Bovendien verklaart de USCRI dat: Eind 2006 voerde India een beleid in dat Tibetanen die het land inkwamen met geldige visa en vervolgens verblijfstitels vroegen met het verkrijgen van internationale reisdocumenten, verbande.

Volgens het artikel van Routray van 2007 "**versterkte India in het laatste decennium haar controle over het toelaten van vluchtelingen uit Tibet door de procedure tot het verkrijgen van verblijfstitels moeilijker te maken**" (87). In een rapport van 2009 geeft de United Kingdom (UK) Border Agency de volgende informatie uit een rapport van 2006 van de International Organization for Migration (IOM): Sinds 1994 heeft de Indiase overheid een **onofficieel beleid tot het weigeren van RC voor Tibetanen** aangenomen. In theorie kunnen Tibetanen zonder RC gearresteerd en uitgewezen worden naar China maar in de praktijk laat India ongeregistreerde Tibetanen in India blijven voor lange perioden. De meeste Tibetanen die geboren zijn in India opteren er voor niet voor Indisch burgerschap te kiezen op basis van het feit dat zo doen een bekentenis zou zijn dat zij nooit meer zouden kunnen terugkeren naar Tibet. (UK 16 Apr. 2009)

Dat India bovendien op heden een beleid heeft ontwikkeld dat toelaat niet alleen de Tibetanen die geen RC hebben te vervolgen, maar ook de Tibetanen die niet in India zijn gearriveerd voor 1979:

Twee dagen na de aanhouding van Ngodrup Palzom, begonnen Indiase functionarissen ook op Tibetaanse vluchtelingen in het Kangra district van Himachal Pradesh (de Indiase staat in het Noordendie ook Dharamsala omvat) te slaan. De hoofd politie-inspecteur kondigde een beleid aan dat "het strikt controleren van alle buitenlanders, Tibetanen inbegrepen, versterkt". Het beleid herinnerde lokale ambtenaren er aan dat allen Tibetanen die in India waren aangekomen voor 1979, en hun kinderen, recht konden hebben op de uitgave of hernieuwing van een RC. Het beklemtoonde ook dat "geen Tibetaan in India kan leven tenzij hij een RC heeft gekregen van de lokale politie".

Een krant citeerde de Hoofdinspecteur die verder verklaarde dat elke/vele Tibetanen die India illegaal waren binnengekomen tot voor kort in de mogelijkheid waren om zichzelf te registreren bij de dienst vreemdelingen met de hulp van Tibetaanse functionarissen. Hij zei dat nu stappen werden genomen om alle aanvragen na te gaan en enkel een RC uit te reiken aan diegenen die konden bewijzen hier geboren te zijn [i.e., aan ouders die zelf een RC hadden gekregen onder het pre_1979 uitvoerbare beleid].

Er werden op dit vlak instructies gegeven aan sub-divisie politiemensen. De politie was van plan een controle-offensief in te zetten zodat alle Tibetanen en buitenlanders die illegaal verbleven, werden gevonden en actie kon ondernomen worden.

Voor zover TJC weet is dit de eerste publieke melding die aangeeft dat India nu niet alleen Tibetanen zonder RC maar ook diegene die wel een RC verkregen (met of zonder de hulp van de CTA) door aan te voeren geboren te zijn in India tot Tibetaanse vluchtelingen die zelf voor 1979 gearriveerd waren in India, wettelijk te zullen vervolgen. Indien India dit beleid zou voortzetten, dan zou dit de Tibetaanse ballingsgemeenschap kunnen vernietigen. De grootste meerderheid van Tibetanen die arriveerden in India na 1979 verkreeg een RC op deze manier – met de volledige kennis van zaken, zelfs stilzwijgend, van de Indiase overheid op dat ogenblik. (bdz 39-40); <http://www.tibetjustice.org/reports/stateless-nationals-ii/stateless-nationals-ii.pdf>

3.3. M.b.t. de mogelijkheid van verzoeker om opnieuw tot het grondgebied van India te worden toegelaten

Overwegende dat artikel 48/5, §4 van de wet van 15 december 1980 verklaard dat er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Dat het onmogelijk is voor verzoeker in India terug te gaan;

Dat inderdaad:

[...]

(vrije vertaling : « Om wettig te kunnen terugkeren naar India moeten de Tibetaanse vluchtelingen van de Indiase overheid, voor hun vertrek, een « No objection of return to India » (NORI) (vrije vertaling "geen bezwaar tegen terugkeer naar India") krijgen. Indien het verblijf in het buitenland minder dan 15 dagen duurt, moet de NIRO eenvoudig voor vertrek gevraagd worden aan de Regionale Buitenlandse registratie ambtenaar. Voor een langer verblijf in het buitenland moet men ook aan de bevoegde Indiase autoriteiten een Exit Permission vragen. Om een NORI zegel in een IC te krijgen, is ook de toelating van de Indiase overheid (minister van binnenlandse zaken/politie/ Regionale Buitenlandse registratie ambtenaar) nodig. Volgens de meldingen van het Tibet Justice Center is de NORI reeds geweigerd aan Tibetaanse vluchtelingen die actief waren op politiek vlak. Indien een Tibetaanse vluchteling India verlaat zonder IC of NORI, verliest hij zijn recht om in India te verblijven. Om terug te keren naar India is het bovendien noodzakelijk om voorafgaandelijk een terugkeervisum te verkrijgen van de betrokken Indiase diplomatieke vertegenwoordiging. Personen die in het buitenland een asielaanvraag hebben ingediend lijken ook te kunnen terugkeren naar India indien zij over geldige reisdocumenten beschikken en indien hun vertrek en terugkeer wettig zijn verlopen. »)

Dat het CGVS niet heeft aangetoond dat verzoeker de mogelijkheid heeft om naar India terug te keren;
Dat UNHCR ook heeft onderlijnd dat "member states" legislation and practices should require that the competent authority is satisfied that an applicant will be re-admitted by the third country before dismissing a claim based on the first country of asylum concept" (UNHCR, "Improving asylum procedures: Comparative Analysis and Recommendations for Law and Practice – Key Findings and Recommendations", March 2010, <http://www.unhcr.org/4ba9d99d9.html>, bdz 60)

(vrije vertaling: wet en praktijk van lidstaten moeten vereisen dat de bevoegde autoriteit overtuigd is dat asielaanvrager toegelaten bij de derde staat zou zijn voordat de beslissing nemen om de asielaanvraag te ontkennen op basis van het concept van eerste land van asiel");

Dat daarenboven het CGVS geen garantie aan India gevraagd heeft om verzoeker de mogelijkheid te geven om naar India terug te keren;

Dat het CGVS dus niet overtuigd kan zijn dat verzoeker de mogelijkheid heeft om naar India terug te keren zonder dat hij over een IC beschikt;

3.4. M.b.t. de levensomstandigheden, discriminaties en de mensenrechtenschendingen die Tibetanen in India moeten ondergaan

Overwegende dat Tibetanen die niet over een RC beschikken in een permanente angst leven om gearresteerd en gevangen gezet te worden;

Dat zij die wel een RC hebben geen waardig leven kunnen leiden;

Dat de houders van een RC enkel genieten van een informeel statuut dat hen toelaat te leven in een bepaald deel van India – de kolonies – en om naar elders in het binnenland te reizen moeten ze eerst de toelating van de lokale autoriteiten krijgen (OSAR (Organisation Suisse d'Aide aux Réfugiés), « Chine/Inde : situation des réfugiés tibétains en Inde, Renseignement de l'analyse-pays de l'OSAR, 9 septembre 2013, <http://www.fluechtlingshilfe.ch/pays-d-origine/asia/inde/chine-inde-situation-des-refugies-tibetains-en-inde>, bdz3) ;

Dat de Tibetanen in India in zeventig formele nederzettingen leven en in ongeveer zeventig informele Tibetaanse gemeenschappen verspreid over het land;

Dat de levensomstandigheden bijzonder moeilijk zijn in deze kolonies (vrije vertaling):

Volgens aanduidingen van het Tibet Justice Center daterend van 2011 zijn deze kolonies op heden sterk overbevolkt en volgt hieruit een overexploitatie van de landbouwgrond en een constante vermindering van de beschikbaarheid over vruchtbare gronden zodat het hen steeds moeilijker wordt door middel van landbouw in hun behoeften te voorzien (idem, bdz 6); <http://www.fluechtlingshilfe.ch/pays-d-origine/asia/inde/chine-inde-situation-des-refugies-tibetains-en-inde>

Boeddhisten en toeristen komen van over de hele wereld naar Dharamsala om er te luisteren naar de lessen van Zijne Heiligheid, maar vele bezoekers zijn verrast door wat zij zien: ellendige leefomstandigheden, vervallen scholen.

Er heerst een precare situatie in Dharamsala want ieder jaar arriveren er meer en meer vluchtelingen en het is moeilijk om de middelen te vinden om hen allen te onderhouden. India heeft in het algemeen financiële problemen, en hoewel de Indiase overheid de Tibetaanse overheid financieel ondersteunt, is er nog steeds een significant gebrek aan middelen (World Tibet Network News, “French version of the GEO's article on Dharamsala”, October 1999, http://www.tibet.ca/en/newsroom/wtn/archive/old?y=1999&m=10&p=6_2);

Omdat het aantal Tibetanen de beschikbare middelen en land ruimschoots overtreft, lijden de meeste kolonies aan overbevolking. Zoveel als acht tot tien Tibetanen leven in structuren die gebouwd zijn om vijf of minder personen te huisvesten. Deze structuren werden ook opgetrokken als tijdelijke schuilplaatsen en slechts weinige werden gerenoveerd sinds 1960. De omvang van de verschillende kolonies is ook verschillend. Sommige kolonies in Noordoost India bijvoorbeeld, hebben minder dan 100 bewoners, terwijl Mungod, in zuid India er meer dan 6000 heeft.

Omdat de Indiase overheid het vestigen van Tibetanen na de eerste golf (in en meteen na 1959) niet makkelijker maakte, kregen latere binnenkomers geen land, huis of hulp van India. Velen onder hen leven in inadequate schuilplaatsen. De overbevolkte kolonies kunnen geen nieuwkomers opvangen. Inderdaad, ze kunnen haast hun natuurlijke groei, zijnde de kinderen van de oorspronkelijke vluchtelingen, geen onderdak bieden. Veel van de Tibetanen die vandaag arriveren verblijven in of in de buurt van het CTA hoofdkwartier in McLeodGanj, Dharamsala, of vestigen zich in versnipperde Tibetaanse gemeenschappen verspreid over India. (Tibet Justice Center, Tibet's Stateless Nationals II: Tibetan Refugees in India, September 2011, <http://www.tibetjustice.org/reports/stateless-nationals-ii/stateless-nationals-ii.pdf>, bdz 61);

Dat Tibetanen in India slechts genieten van beperkte en “theoretische” rechten want ze kunnen hun rechten niet afdwingen voor een rechtbank OSAR (Organisation Suisse d'Aide aux Réfugiés), « Chine/Inde : situation des réfugiés tibétains en Inde, Renseignement de l'analyse-pays de l'OSAR, 9 septembre 2013, <http://www.fluechtlingshilfe.ch/pays-d-origine/asia/inde/chine-inde-situation-des-refugies-tibetains-en-inde> bdz 3);

Dat talrijke bronnen melding maken van de veelvuldige schendingen van rechten en discriminaties waar Tibetanen onder lijden:

Dat hun rechten en vrijheden beperkt worden op algemene wijze (vrije vertaling):

Naast andere praktijken, laten de 1946 Act en de 1948 Order de overheid toe de werkmogelijkheden, vrijheid van vereniging en het bezit van buitenlanders te beperken. Deze wetgevingsstukken beperken ook de verplaatsingsmogelijkheid binnen India en verbieden specifieke activiteiten, waarvan de meeste politiek zijn. In feite worden Tibetanen enkel in India toegelaten op voorwaarde dat zij zich onthouden van politiek protest tegen China – een duidelijke onderdrukking van hun recht op politieke overtuiging zoals verleent door de UDHR. Deze politieke onderdrukking was in het bijzonder evident tijdens het bezoek in 1991 van de toenmalige Chinese eerste minister Li Peng, tijdens hetwelk Tibetaanse

vluchtelingenleiders werden gearresteerd en onder politiebewaking geplaatst om protesten te onderdrukken. Een gelijkaardig voorval deed zich voor tijdens het bezoek van de Eerste Minister Wen Jiabao in 2010. Mensenrechtenwetgeving kent aan vluchtelingen fundamentele burgerlijke en politieke rechten toe, maar de Indiase overheid ontzegt deze rechten aan de Tibetaanse vluchtelingen. (Claudia Ariles, "Tibetan Refugees' Rights and Services in India", <http://www.du.edu/korbel/hrhw/researchdigest/minority/Tibetan.pdf>)

Dat hun vrijheid van meningsuiting, vereniging en verplaatsing worden geschonden (vrije vertaling):

Tibetanen missen de mensenrechten op vrijheid van meningsuiting, vereniging en verplaatsing, en andere. In het algemeen, en door de wet, verzekert de Indiase Grondwet deze rechten enkel aan de Indiase burgers. In ieder geval bepaalt de Grondwet dat deze rechten enkel onderhevig kunnen zijn aan "redelijke beperkingen" die door de overheid kunnen opgelegd worden in het belang van de soevereiniteit, integriteit, openbare orde, welvoeglijkheid en veiligheid. Bovendien is India sinds 1990 in de praktijk meer en meer intolerant geworden ten aanzien van protesten door de Tibetaanse gemeenschap, in het bijzonder sinds India toenadering begon te zoeken tot China. India weigerde, bijvoorbeeld, om Tibetanen toe te laten vreedzame betogingen te organiseren tegen de schendingen van de mensenrechten door China in Tibet in de aanloop naar de Olympische spelen in Beijing in 2008 (Tibet Justice Center, *Tibet's Stateless Nationals II: Tibetan Refugees in India*, September 2011, <http://www.tibetjustice.org/reports/stateless-nationals-ii/stateless-nationals-ii.pdf>, bdz.18-19);

Nu in de laatste jaren de politieke relatie tussen India en China is verbeterd, heeft India meer gedaan om enerzijds nieuwkomers te beletten India binnen te komen en anderzijds de Tibetaanse vrijheid van vergadering en meningsuiting te beperken (idem, bdz 10-11);

Sinds de jaren 1990 heeft India zich meermaals intolerant getoond ten aanzien van Tibetaanse manifestaties. Aldus werd op 27 maart 2012, voor het bezoek van de Chinese president Hu Jintao, de dichter en Tibetaanse activist Tenzin Tsundue preventief gearresteerd, omdat hij gemanifesteerd had tijdens het laatste bezoek van de eerste minister van China in 2005. Op 28 maart 2012 werden meer dan 250 Tibetaanse activisten en Tibetanen preventief gearresteerd, nadat een persoon zichzelf in brand gestoken had. De preventief gearresteerde personen werden enkele dagen na het vertrek van Jintao weer vrijgelaten (OSAR (Organisation Suisse d'Aide aux Réfugiés), « Chine/Inde : situation des réfugiés tibétains en Inde, Renseignement de l'analyse-pays de l'OSAR, 9 septembre 2013, <http://www.fluechtlingshilfe.ch/pays-d-origine/asia/inde/chine-inde-situation-des-refugies-tibetains-en-inde>, bdz.7-8);

Dat hun recht op arbeid wordt geschonden (vrije vertaling):

Een ander groot probleem waarmee de Tibetaanse gemeenschap op vandaag in India wordt geconfronteerd is de werkloosheid. De werkloosheidsgraad is hoog en sinds jaren in stijgende lijn. India laat Tibetanen in de praktijk, niet toe om te concurreren voor bepaalde werkaanbiedingen.

(Tibet Justice Center, *Tibet's Stateless Nationals II: Tibetan Refugees in India*, September 2011, <http://www.tibetjustice.org/reports/stateless-nationals-ii/stateless-nationals-ii.pdf>, p.18);

Conform een studie van de Central Tibetan Administration daterend van 2009 zijn werkloosheid en gebrek aan tewerkstelling zeer hoog bij de Tibetaanse vluchtelingen, vastgesteld op 17 percent.

De toegang tot werkposten is beperkt voor Tibetaanse vluchtelingen, zelfs voor zij die over een RC beschikken, want zij hebben niet de Indiase nationaliteit. Omwille van dit feit zijn jobs in de publieke sector en bij de Staat niet toegankelijk voor hen. Dit is waarom talrijke Tibetaanse vluchtelingen actief zijn in de informele sector : volgens indicaties van een studie van de Central Tibetan Administration, is ongeveer 17 percent van de actieve Tibetaanse bevolking, hetwelk 28696 personen vertegenwoordigd, werkzaam in de informele sector van de textielverkoop (Sweater Selling) (<http://www.fluechtlingshilfe.ch/pays-d-origine/asia/inde/chine-inde-situation-des-refugies-tibetains-en-inde>, bdz.6);

Dat hun recht op onderwijs wordt geschonden (vrije vertaling):

De groei van de Tibetaanse gemeenschap heeft in de laatste jaren het Tibetaanse onderwijssysteem sterk onder druk gezet. De meeste Tibetanen gaan niet naar school. Weinigen kunnen het zich veroorloven. (<http://www.tibetjustice.org/reports/stateless-nationals-ii/stateless-nationals-ii.pdf> bdz.17);

Volgens de indicaties van het Tibet Justice Center is de grote groei van de Tibetaanse bevolking in India nefast voor het opleidingssysteem van de Central Tibetan Administration. De toegang tot hoger onderwijs is trouwens beperkt : om vrije toegang te hebben tot de Indiase opleidingscentra is een Domicile Certificate noodzakelijk en enkel de Indiase onderdanen kunnen deze bekomen. De Tibetaanse vluchtelingen op hun beurt moeten vreemdelingenbelastingen betalen voor hogere studies. Vele Tibetaanse vluchtelingen kunnen zich dat niet veroorloven. (<http://www.fluechtlingshilfe.ch/pays-d-origine/asia/inde/chine-inde-situation-des-refugies-tibetains-en-inde> , bdz.7);

Dat hun recht op eigendom wordt geschonden (vrije vertalingen):

Als "vreemdelingen" in de betekenis van de Foreigners Act, mogen Tibetanen wettelijk geen onroerend goed in India kopen zonder de toelating te bekomen van de Reserve Bank of India. Omdat de aanvraag

voor toelating tijdsintensief is en loodzwaar, nemen, in het algemeen, enkel hooggeplaatste CTA functionarissen de tijd om een aanvraag in te dienen.

De meeste Tibetanen kunnen zich in geen geval veroorloven onroerend goed aan te kopen. Zelfs zij die het zich kunnen veroorloven vinden het vaak makkelijker om een Indisch burger te betalen om voor hen te kopen en het goed op naam voor hen te houden. Het meeste land "eigendom" van Tibetanen in de streek van Dharamsala, bijvoorbeeld, werd op deze wijze verworven.

Helaas is dit systeem gebaseerd op vertrouwen en de goede trouw van de volmachthouders. De Tibetanen hebben geen enkel juridisch verweer in het geval de eigenaars op naam er voor kiezen hun wettig eigenaarschap af te dwingen (<http://www.tibetjustice.org/reports/stateless-nationals-ii/stateless-nationals-ii.pdf> bdz.17);

De Tibetaanse vluchtelingen hebben slechts een zeer beperkte mogelijkheid om op wettige wijze grondeigenaar te worden. Een toelating van de Reserve Bank of India, die slechts zelden wordt toegekend, is noodzakelijk voor de aankoop. Aangezien de toelatingsprocedure lang en duur is, dient deze mogelijkheid zich enkel aan voor hoge functionarissen van de Central Tibetan Administration. Bovendien kunnen de meeste van de Tibetaanse vluchtelingen zich dit niet veroorloven om financiële redenen. Zij die zich de aankoop van een onroerend goed kunnen veroorloven, vertrouwen aan een vertrouwenspersoon van Indiase nationaliteit de zorg toe een onroerend goed aan te kopen voor hen. In de praktijk bezitten zij de grond dus niet maar zijn ze afhankelijk van de goede wil van deze persoon en hebben ze geen enkele juridisch bescherming in het geval deze beslist het onroerend goed zelf te gebruiken (<http://www.fluechtlingshilfe.ch/pays-d-origine/asia/inde/chine-inde-situation-des-refugies-tibetains-en-inde>, bdz.7);

Dat zij worden gediscrimineerd ten aanzien van Indiërs (vrije vertalingen):

Hoewel Tibetanen die een RC hebben wettig kunnen werken in voorafgaandelijk goedgekeurde delen van de economie, discrimineren vele werkgevers hen vaak ten voordele van Indiase onderdanen. Deze afkeer vindt haar oorsprong in de overtuiging dat Tibetaanse vluchtelingen de werkmogelijkheden negatief beïnvloeden en dat zij van een hoge dienstenstandaard genieten die niet aan de Indiase onderdanen wordt aangeboden. Terwijl men gelooft dat de gemeenschapsrelaties tussen Tibetanen en de Indiase gastgemeenschap is verbeterd, zijn er geïsoleerde rapporten van agressie en discriminatie die grotendeels onderzocht blijven door de lokale politie. Om dit aspect nog te verergeren, zijn Tibetanen niet vertegenwoordigd in de lokale en centrale wetgevingsorganen en hebben zij dus geen herstelmogelijkheden voorhanden (Claudia Ariles, "Tibetan Refugees' Rights and Services in India", <http://www.du.edu/korbel/hrhw/researchdigest/minority/Tibetan.pdf>);

Dat hun veiligheid en fysieke integriteit bedreigd wordt door de Indiërs :

Dat het feit dat bepaalde Tibetanen een betere economische situatie kennen dan de Indiërs jaloezie veroorzaakt, afkeer en haat van deze laatsten tegen de Tibetanen en leidt tot tragische gebeurtenissen ; Dat aldus een jonge Tibetaan in 1994 in Dharamsala beschuldigd werd van de moord op een Indiër en als gevolg daarvan hebben Indiërs talrijke huizen van Tibetanen vernield, geplunderd en afgebroken en geprobeerd verschillende handelshuizen of overheidsinstellingen in brand te steken; Dat gelijkaardige gebeurtenissen zich hebben voorgedaan in die mate dat de Daila Lama zelfs heeft gesuggereerd dat indien de Tibetanen niet welkom waren in McLeodganj en Dharamsala, zij zich misschien elders moesten vestigen (stuk B.2);

Dat er een groot aantal voorbeelden van een groeiend anti-Tibetaanse gevoel bestaan (zie voor voorbeelden: <http://www.tibetjustice.org/reports/stateless-nationals-ii/stateless-nationals-ii.pdf>, bdz71-72);

Dat de huidige situatie enkel kan verslechteren gelet op het steeds stijgend aantal Tibetaanse vluchtelingen in India;

Het CEDOCA Rapport

Overwegende dat verwerende partij haar beslissing heeft genomen door zich te baseren op een enkele bron – het CEDOCA rapport « COI Focus China India, De Tibetaanse gemeenschap in India »;

Dat de methodologie gebruikt bij het opstellen van dit rapport ernstig betwist worden kan;

Dat inderdaad, de mails en telefonische gesprekken waar de voetnoten naar verwijzen niet uitgeschreven zijn in het rapport terwijl het om bronnen gaat waar het rapport het vaakst naar verwijst;

Dat het rapport melding wordt gemaakt van personen met wie de auteurs van het rapport « directe contacten » hebben gehad;

Dat men slechts kan vaststellen dat de auteurs van het rapport geen enkele Tibetaan die niet geboren was in India hebben ontmoet noch er informatie mee hebben uitgewisseld, doch enkel met « twee jonge, ongebonden Tibetanen geboren in India »;

Dat bepaalde van de « bronnen » op zijn minst verrassend zijn, met name een « Amerikaanse student die enkele jaren in Dharamsala gewerkt en gestudeerd heeft » ;

Dat het grootste deel van de belangrijke informatie van de Indische autoriteiten komt;

Dat de bevestiging in het rapport dat het « makkelijk is de RC te vernieuwen voor de op lange termijn verblijvende Tibetanen » inderdaad van de Indische autoriteiten komt (bdz 13),

Dat de bevestiging in het rapport dat « de New Tibetan Arrivals die met een SEP-pilgrimage of een SEP-education in India is binnengekomen, na de beëindiging van de studies of de pelgrimstocht, doorgaans ook zonder enig probleem een “long term stay RC” krijgt” eveneens van de Indische autoriteiten en politie komt;

Dat de CEDOCA heeft horen zeggen dat de Tibetanen klagen over de moeilijkheden die zijn ondervinden voor het vernieuwen van hun RC en de wijnkannen die moeten betaald worden maar dat het rapport hier geen melding van maakt, overwegende dat deze moeilijkheden en wijnkannen slechts voorkomen omdat de Tibetanen hu RC te laat laten vernieuwen (bdz 14) zonder na te gaan bij de klagers of dit effectief het geval was, quod non;

Dat de CGVS dit rapport als een onfeilbare bron van informatie lijkt te beschouwen die haar vrijstelt van een individueel onderzoek van de asielaanvraag die haar wordt voorgelegd en van een vergelijking van dit rapport met andere bronnen;

Dat nochtans het rapport zelf aangeeft « Het document **probeert** alle relevante aspecten van het onderwerp te behandelen, **maar is niet noodzakelijk exhaustief.** »;

Dat bovendien talrijke beschikbare bronnen op het internet de besluiten waar dit rapport toekomt tegenspreken;

Dat concluderend, verzoekerterechtbeaaldevaststellingen voorgesteld als zijnde objectief in vraag kan stellen, zij zijn zelfs in totale tegenspraak met andere hoger vermelde informatie die aan Uw Zetel ter kennis werd gebracht;

Besluit

Dat het om al deze redenen duidelijk is dat de Tibetanen geen enkel recht genieten in India maar hen enkel voorrechten worden toegekend die precair zijn en hen op elk ogenblik kunnen afgenomen worden;

Dat India de Tibetanen geen doeltreffende noch ene permanente bescherming aanbiedt;

Dat het duidelijk is dat de Tibetanen veelvuldige schendingen van de mensenrechten en beperkingen van de vrijheden van meningsuiting en van vereniging ondergaan;

Dat de situatie zo erg is dat de Tibetanen door het eenvoudige feit van zich in India te bevinden, een reëel risico van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt in strijd met artikel 3 van het EVRM;

Dat die situatie was niet alleen in België opgezegd; Dat Zwitserse advocaten namelijk beroepen bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in dit verband hebben gebracht (stuk B.3);

Dat India geen enkel bescherming biedt aan de Tibetanen;

Dat geen enkel element toelaat te geloven dat India haar beleid ten aanzien van Tibetaanse vluchtelingen in de toekomst zal wijzigen – de ontwikkelingen in de Chinees-Indiase relatie doet eerder het tegenovergestelde voorspellen ;

Dat verwerende partij dus geen toepassing kon maken van artikel 48/5, §4 van de wet van 15 december 1980;

Dat om deze reden allen al de beslissing moet vernietigd worden;

Dat verwerende partij bovendien toepassing heeft gemaakt van artikel 48/5, §4 van de wet van 15 december 1980 met als hoofdreden dat zij haar beslissing heeft genomen verwijzend naar een enkele bron – het CEDOCA rapport « COI Focus China India, De Tibetaanse gemeenschap in India », waarvan de methodologie ernstig kan betwist worden gelet op de bronnen die gebruikt werden voor het opstellen ervan ;

Dat de verwerende partij bewust geen rekening heeft gehouden met de talrijke beschikbare bronnen die de conclusies waar het hoger vermelde CEDOCA rapport toe komt betwisten;

Dat verwerende partij daarom heeft gefaald in haar plicht om een nauwkeurig en aandachtig onderzoek te doen van alle elementen van de zaak, en uit diens hoofde alleen moet de bestreden beslissing minstens vernietigd worden teneinde bijkomend onderzoek te doen;

C) IN HOOFDORDE : DE TOEKENNING VAN DE STATUS VAN VLUCHTELING AAN VERZOEKERGELET OP HET BESTAAN IN ZIJN HOOFDE VAN EEN GEGRONDE VREES VOOR VERVOLGING IN GEVAL VAN TERUGKEER NAAR ZIJN LAND VAN HERKOMST

1. Gegronde vrees vervolgd te worden in geval van terugkeer naar het land van herkomst

Overwegende dat verzoeker een gegronde vrees heeft om vervolgd te worden in zijn land van herkomst, land waarvan hij bewijst dat hij onderdaan is;

Dat het CGVS heeft verklaard dat “het CGVS is zich bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China en **erkent een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofde ten aanzien van de VRC**” (stuk A.1, bdz 1);

Dat het duidelijk is dat Tibetanen vervolgd worden door de Volksrepubliek China: ze worden geslagen, gemarteld, in de gevangenis gezet; ze worden gedwongen omtreksten te lezen die hun spiritualiteit

ontkennen (Free Tibet, "How China persecutes Tibetan nuns", <http://www.freetibet.org/about/how-china-persecutes-tibetan-nuns>)

Dat al hun mensenrechten geschonden worden (vrije vertaling) (Free Tibet, "Human Rights in Tibet", <http://www.freetibet.org/about/human-rights-tibet>)

Ieder aspect van het Tibetaanse leven is belegerd door een Chinees leiderschap dat vastbesloten is deze volledige cultuur gradueel te verdelgen.

De Tibetaanse vlag en het volkslied zijn verboden. Het bezit van een foto van de Dalai Lama kan leiden tot foltering en gevangenschap.

Zelfs kinderen worden geconfronteerd met misbruik van hun vrijheden en mensenrechten in Tibet.

Geen recht om te protesteren

Tibetanen zijn niet vrij om te protesteren of openlijk te spreken over hun situatie. Zelfs vredelievende demonstraties worden beantwoord met zwaar handmatig militair optreden.

Politieke gevangenen gefolterd

Gevangenen in Tibet zitten vol met mensen die vastgehouden worden omdat ze eenvoudigweg hun wens voor vrijheid hebben uitgesproken. Mensen werden gearresteerd en veroordeeld tot gevangenisstraffen voor vredelievende handelingen zoals:

- De Tibetaanse vlag uithangen

- Folders uitdelen

- Informatie over gebeurtenissen in Tibet naar het buitenland zenden

China veroordeeld deze handelingen als "brekend" of "subversief".

Vele Tibetanen zijn gevangen gezet om onduidelijke of niet nader gespecificeerde tenlasteleggingen, hun families worden niet geïnformeerd waar ze zijn.

Vrijgelaten gevangenen melden dat zij het voorwerp waren van slagen, elektrische schokken, en geen eten of drinken kregen. Een VN verslag van 2008 stelde dat het gebruik van foltering "wijdverspreid" en routine" was in Tibet.

Beperking van de informatie

China probeert alle informatie te controleren die in en uit Tibet gaat. TV, radio, gedrukte media en het internet worden strikt gemonitord en gecensureerd.

De toegang tot TV en radio zenders gelokaliseerd buiten China, die nieuwsdiensten geven in Tibetaanse talen, is geblokkeerd.

Buitenlandse journalisten worden zelden toegang verleend tot Tibet, en als ze er zijn, worden ze van dichtbij begeleid door Chinese functionarissen.

Reporters Without Borders rangschikte China op 174 van de 179 landen op haar [PressFreedom Index 2011/12](#).

Gebrek aan godsdienstvrijheid

Boeddhisme staat centraal in het Tibetaanse leven en abdijen en kloosters worden strikt bewaakt. Politiekantoren worden vaak dichtbij gesitueerd (of er binnen).

Monniken en nonnen worden regelmatig onderworpen aan 'patriottische heropvoedingsprogramma's, voor weken na elkaar.

Tijdens deze programma's worden ze gedwongen 'patriottische' literatuur te lezen die de Dalai Lama hekelt.

Van zij die weigeren deel te nemen, of falen in het programma, worden vaak de rechten om te praktiseren als monnik of non afgenomen.

Dat het Comité Against Torture heeft verklaard dat:

Het comité is bijzonder bezorgd over de beweringen van doelgerichte foltering, slechte behandeling, en verdwijningen gericht tegen nationale, etnische, religieuze minderheden en andere kwetsbare groepen in China, waaronder Tibetanen, Uighurs, en Falun Gong beoefenaars. Daarenboven is ook de terugkeer van de Noord Koreaanse grensoverschrijders en vluchtelingen in het kader van kwetsbare groepen een bezorgdheid van het Comité, zoals hieronder toegelicht.

De Comité stelt met grote bezorgdheid vast dat de verslagen ontvangen over de recente campagne in de Tibetan Autonomous Region en naburige Tibetaanse prefecturen en provincies in de Staatspartij het klimaat van angst heeft versterkt en de toerekenbaarheid verder vermindert. Deze verslagen volgen op reeds lang aanhoudende rapporten van foltering, slagen, ketenen en andere slechte behandelingen, in het bijzonder van Tibetaanse monniken en nonnen, door openbare functionarissen, openbare veiligheid en staatsveiligheid, alsook paramilitairen en zelfs onofficieel personeel op aansporing van of met kennis en toelating van openbare functionarissen.

(...)

Het Comité is bezorgd om de beweringen die geopperd werden omtrent discriminerende handelingen ten aanzien van en slechte behandeling van personen die behoren tot etnische minderheidsgroepen, in het bijzonder de Tibetanen en de Uighurs, zoals Ablikim Abdureyim, en om de beweerde tegenzin van

de zijnde van de politie en de overheid om onmiddellijk, onpartijdig en effectief onderzoek te doen naar zulke handelingen van discriminatie of geweld

(...)

Het Comité neemt nota van de inspanningen van de Staatspartij om te verzekeren dat vrouwelijke gevangenen worden bewaakt door vrouwelijke ambtenaren. Niettemin is het Comité bezorgd omtrent rapporten van incidenten met geweld ten aanzien van vrouwen in detentiecentra, inclusief Tibetaanse nonnen in detentie, en betreurt het gebrek aan informatie over het aantal klachten en de maatregelen genomen om foltering en slechte behandeling van vrouwen in detentiecentra te voorkomen.

(Committee Against Torture, CONSIDERATION OF REPORTS SUBMITTED BY STATES PARTIES UNDER ARTICLE 19 OF THE CONVENTION, Concluding observations of the Committee against Torture / CHINA, 21 November 2008,

<http://www2.ohchr.org/english/bodies/cat/docs/CAT.C.CHN.CO.4.pdf>

Dat het onmogelijk is bescherming van de Staat te krijgen en omdat de Staat zelf verantwoordelijk is voor de vervolging;

Dat de Human Rights Council op 24.5.2014 aangaf dat: "The continued systematic practice of enforced disappearances against members of the Tibetan community in the People's Republic of China's (PRC) is a matter of serious concern. Enforced disappearance is internationally recognised as a crime. The enforced disappearance of a person violates an array of fundamental human rights including: the right to security and dignity of person; the right not to be subjected to torture or other cruel, inhuman or degrading treatment or punishment; the right to humane conditions of detention; the right to a legal personality; the right to a fair trial; the right to a family life and last but not least the right to life.

In the whole Tibetan area, the law forces of the Chinese government commonly use intimidating tactics during an act of enforced disappearance to silence peaceful expressions of political opposition and other grievances. Security officers, particularly the Public Security Bureau and the People's Armed Police, use enforced disappearance to terrorize and intimidate the disappeared person, his or her family members, as well as the entire community." (CBAR, biedt India reële bescherming aan Tibetanen?, maart 2014, <http://www.cbar-bchv.be/LinkClick.aspx?fileticket=BiAPQQ-D2Tg%3D&tabid=41&mid=393&language=nl-NL>

Dat het duidelijk is dat Tibetanen vervolgd worden door de Volksrepubliek China: ze worden geslagen, gemarteld, in de gevangenis gezet; ze worden gedwongen om teksten te lezen die hun spiritualiteit ontkennen;

Dat beide partijen het er mee eens zijn dat het er een gegrond vrees bestaat voor verzoekster om vervolgd te worden in geval van terugkeer naar China;

Dat verzoekende partij uw aandacht went te trekken op het Written statement submitted by Mouvement contre le racisme et pour l'amitié entre les peuples, non-governmental organization on the roster dat the Human Rights Council op 24.5.2014 publiceerde;

Dat in het rapport staat: "**The continued systematic practice of enforced disappearances against members of the Tibetan community in the People's Republic of China's (PRC) is a matter of serious concern.** Enforced disappearance is internationally recognized as a crime. The enforced disappearance of a person violates an array of fundamental human rights including: the right to security and dignity of person; the right not to be subjected to torture or other cruel, inhuman or degrading treatment or punishment; the right to humane conditions of detention; the right to a legal personality; the right to a fair trial; the right to a family life and last but not least the right to life.

In the whole Tibetan area, the law forces of the Chinese government commonly use intimidating tactics during an act of enforced disappearance to silence peaceful expressions of political opposition and other grievances. Security officers, particularly the Public Security Bureau and the People's Armed Police, use enforced disappearance to terrorize and intimidate the disappeared person, his or her family members, as well as the entire community."

Human Rights Council, Written statements submitted by Mouvement contre le racisme et pour l'amitié entre les peuples, 25.5.14 <http://daccess-dds-ny.un.org/doc/UNDOC/GEN/G10/136/85/PDF/G1013685.pdf?OpenElement>

Dat het Country of Origin research and information aangeeft dat: "The TCHRD [Tibetan Centre for Human Rights and Democracy] state that since protests against Chinese rule in March 2008, **hundreds of Tibetans have been arbitrarily detained, killed, disappeared and imprisoned.** TCHRD have documented at least 235 instances of Tibetans having been sentenced to 'harsh' prison terms. Five of these Tibetans were sentenced to death, 10 were given life imprisonment and approximately 130 were given sentences of 10 years or more.

According to TCHRD the official Chinese statements give the number of those sentenced for involvement in the "March 14 Lhasa riot" as 74.

Monks, Nuns and civil servants are amongst those documented to have been arrested following protests.

Country of Origin Research and Information, CHINA-TIBET: Dissemination of nationalist messages, treatment of Tibetans holding anti-China views, consequences for Tibetans leaving illegally, restrictions on Tibetans practicing Buddhism, 29.6.2009, <http://www.refworld.org/topic,50ffbce5307,50ffbce56ee,4a8040d22,0,,QUERYRESPONSE,CHN.html>

Dat Minority Rights group international in het State of the World's Minorities and Indigenous Peoples 2014 schrijft dat: "In particular, the Chinese government has been accused of actively promoting labor transfer and relocation programs to alter the population composition in ethnic minority areas of the country.

The repression of and discrimination against the Tibetan minority has also triggered a wave of self-immolations since February 2009 which continued throughout 2013.

The Chinese government presents these incidents as **acts of terrorism** and has responded by criminalizing self-immolation protests, including 'incitement', with many Tibetans sentenced to lengthy prison terms and even a suspended death sentence for allegedly 'abetting' others who had self-immolated. This was even reportedly extended in Dzoegé county, Sichuan province, to punitive economic and political measures against the family members and villages of Tibetans who self-immolate.[...]

The Chinese government continued to respond to dissent through tight censorship and exclusionary control of the public sphere." (Claudia Ariles, "Tibetan Refugees' Rights and Services in India", <http://www.du.edu/korbel/hrhw/researchdigest/minority/Tibetan.pdf>);

Dat wanneer de daad van de vervolgingen of de ernstige schade de Staat is of haar agenten, er een vermoeden moet bestaan volgens hetwelk geen effectieve bescherming geboden wordt aan de asielzoeker (Richtlijn, overweging 27);

2. Vervolging in het land van herkomst wegens politieke overtuiging en religie

Overwegende dat er in hoofde van verzoeker een gegronde vrees bestaat voor vervolging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst;

Overwegende dat het past verzoeker als vluchteling te erkennen;

Dat in toepassing van artikel 1 A van de Conventie van Genève betreffende de status van vluchtelingen, elke persoon die een gegronde vrees heeft om vervolgd te worden met name om wille van zijn **politieke overtuiging** of **religie** kan erkend worden als vluchteling;

Dat artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat :

[...]

Dat het werd aangetoond onder punt C.1. dat verzoeker wegens zijn politieke overtuiging en religie een risico op vervolging loopt in zijn land van herkomst;

3. Vervolging in India wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep

Dat in toepassing van artikel 1 A van de Conventie van Genève betreffende de status van vluchtelingen (Belgische wet van 26 juni 1953), elke persoon die een gegronde vrees heeft om vervolgd te worden met name om wille van **het behoren tot een bepaalde sociale groep** kan erkend worden als vluchteling;

Overwegende dat artikel 48/3, §4, d) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat:

[...]

Overwegende dat de sociale groep waartoe verzoeker behoort de **sociale groep van Tibetanen** is;

Dat de Tibetanen in India in kolonies zijn geïnstalleerd sinds 1959 (Tibet Justice Center, Tibet's Stateless Nationals II: Tibetan Refugees in India, September 2011, <http://www.tibetjustice.org/reports/stateless-nationals-ii/stateless-nationals-ii.pdf>, bdz 6);

Dat het werd aangetoond dat de Tibetanen veelvuldige schendingen van de mensenrechten en beperkingen van de vrijheid van meningsuiting en van vereniging ondergaan;

Dat het niet ontkend kan worden dat de veelvuldige discriminaties waar ze het voorwerp van uitmaken door hun ernst en het feit dat dit systematisch gebeurd kunnen gelijkgesteld worden met een vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980;

Dat India staat geen enkel bescherming biedt aan de Tibetanen;

* * *

Dat het dus past het statuut van vluchteling toe te kennen aan verzoeker,

D) IN ONDERGESCHIKTE ORDE: DE TOEKENNING VAN SUBSIDIAIRE BESCHERMINGSTATUS – ARTIKEL 3 VAN HET EUROPEES VERDRAG VOOR DE RECHTEN VAN DE MENS

Overwegende dat het past hem het statuut van de subsidiaire bescherming toe te kennen, om reden dat verzoeker in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst het voorwerp zal zijn van het risico op vervolging, foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen;

Dat artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt wanneer het past om het statuut van de subsidiaire bescherming toe te kennen en stelt dat

[...]

Overwegende dat de inhoud van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen de inhoud van de artikelen 2 en 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden weergeeft;

Dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de Mens zegt dat: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Dat moet aangetoond worden dat het risico op levensberoving reëel is en dat de autoriteiten van de Staat van verzoeker niet in staat zijn de middelen aan te wenden die tot gevolg hebben dat het risico op beroving van de vrijheid of tot het ondergaan van behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM beperkt wordt, en dat hem een adequate bescherming wordt geboden;

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens verschillende methoden heeft uiteengezet om het bewijs te leveren van het reëel risico op vrijheidsberoving of het ondergaan van onmenselijke behandelingen;

Dat ten eerste de verzoeker moet kunnen aantonen met persoonlijke bewijzen dat zijn fysieke integriteit ernstig in gevaar komt in geval van terugkeer;

Dat ten tweede het tevens aanvaard is dat de verzoeker moet bewijzen dat hij deel uitmaakt van een kwetsbare groep die systematisch het voorwerp uitmaakt van praktijken in strijd met de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens;

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in haar arrest van 28 juni 2011 (arrest Sufi and Elmit tegen de Verenigde Staten, 28 juni 2011) de vraag heeft moeten beslechten omtrent het bestaan van een reëel risico tot het ondergaan van ernstige schade en de bewijselementen van dit risico;

Dat in dit arrest het Hof heeft geoordeeld dat een Somalische staatsburger aan wie men de subsidiaire bescherming weigert toe te kennen zijn risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens ziet verhogen;

Dat om dit te doen, het Hof eerst de vraag omtrent het verband tussen artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en artikel 15 van richtlijn 2004/83/EG van de raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, heeft moeten beslechten;

Dat artikel 15 van deze richtlijn de voorwaarden uiteenzet die moeten voldaan worden om beschouwd te worden als een persoon die kan genieten van de subsidiaire bescherming;

[...]

Dat om dit te doen, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens verwezen heeft naar een arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (Arrest van het EHEU van 17 februari 2009, Elgafaji tegen Staatssecretaris van Justitie, C-465/07) om vast te stellen dat:

"Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat artikel 15 (c) geschonden is wanneer er zwaarwegende gronden werden aangetoond die konden doen geloven dat een burger die teruggestuurd wordt naar het betrokken land louter door zijn aanwezigheid op het grondgebied van dit land of deze regio aldaar een reëel risico op de bedoelde ernstige bedreiging zou lopen. Teneinde dergelijk risico aan te tonen is het niet noodzakelijk dat het bewijs wordt bijgebracht dat hij wordt geïsoleerd specifiek om redenen eigen aan zijn persoonlijke situatie (Elgafaji, voormeld, §35). Niettemin heeft het EHJ geoordeeld dat een dergelijke situatie "uitzonderlijk" is en hoe meer de verzoeker het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming (Elgafaji, voormeld, §39)" (vrije vertaling, Arrest Sufi and Elmit tegen de Verenigde Staten, 28 juni 2011, §225).

Dat in §226 van voornoemd arrest het Europees Hof voor de Rechten van de Mens overweegt dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens een bescherming biedt die vergelijkbaar is aan deze van artikel 15 van de voormelde richtlijn;

Dat verzoeker in casu gezien de situatie van Tibetanen in zijn land van herkomst, door het eenvoudige feit van zich in China te bevinden, een reëel risico van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt;

Dat verzoeker een dergelijk risico loopt als hij naar India zou teruggezonden zijn;

Dat bijgevolg de criteria ontwikkeld door het Europese Hof voor de Rechten van de Mens vervuld zijn;

Dat het bijgevolg gepast voorkomt om de subsidiaire bescherming toe te kennen aan verzoeker.

E) IN UITERST ONDERGESCHIKTE ORDER: VERNIETIGING VAN DE BESTREDEN BESLISSING

Overwegende dat in het onwaarschijnlijke geval dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel zou zijn de status van vluchteling niet te kunnen toekennen aan verzoeker noch de subsidiaire bescherming, en dat hij zich onvoldoende geïnformeerd acht, er reden toe is om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden naar de CGVS voor een nieuw onderzoek;

Dat verzoeker verschillende documenten neergelegd heeft bij dit verzoekschrift die demonstreren dat het CGVS de situatie niet correct geschat heeft neergelegd, en dat uit dezen hoofde alleen al de bestreden beslissing minstens moet vernietigd worden voor bijkomend onderzoek;

Dat aldus de redenen opgegeven in de beslissing blijken geven van bepaalde lacunes binnen het CGVS en niet beantwoorden aan de verplichting om een nauwkeurig en aandachtig onderzoek te doen van alle elementen van de zaak;

Dat het dus past de genomen beslissing van de CGVS te vernietigen;"

2.1.2. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een "Declaration" over de relaties tussen de Volksrepubliek China en India van 23 juni 2003 (stuk B.1), een uittreksel uit een boek (stuk B.2) en twee teksten van het Europees Hof voor de rechten van de mens (stuk B.3).

2.2.1. Artikel 48 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *"Kan als vluchteling worden erkend de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die te dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten die België binden".* Verzoekster beargumenteert niet *in concreto* hoe het voornoemde, op algemene wijze geformuleerde artikel door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.2. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *"Na ontvangst van het asielerzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielerzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.3.1. Vooreerst dient opgemerkt dat de Raad in zijn arrest nummer 133 906 van 26 november 2014, dat kracht van gewijsde heeft, in het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag als volgt oordeelde:

“2.3.2. Betreffende de toepassing van het ‘eerste land van asiel’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens het land waar zij, minstens de jure, de nationaliteit van bezit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien haar geboorteland, India, als ‘eerste land van asiel’ in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In haar verzoekschrift betwist verzoekster dat India voor haar een ‘eerste land van asiel’ is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoekster mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat zij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India in casu terecht werd beschouwd als ‘eerste land van asiel’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2.1. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

Verzoekster verklaarde in India in het bezit te zijn van een wettelijke verblijfsvergunning en daartoe een identiteitsdocument (RC) te hebben verkregen (gehoorverslag p. 1-2). Verzoekster verklaarde tevens een reisdocument (IC) te hebben verkregen, doch dit document bij haar vader in India te hebben achtergelaten. Verzoekster zou met een vals Indiaas paspoort naar Europa hebben gereisd (gehoorverslag p. 2-4). Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat het onmogelijk is voor haar om naar India terug te keren, gezien zij India op illegale wijze zou hebben verlaten en verwijst daartoe naar een rapport van een Zwitserse NGO waarin wordt gesteld dat “een Tibetaanse vluchteling die India verlaat zonder IC of NORI zijn recht verliest om in India te verblijven” (stuk B. 5). Verzoeker meent verder dat de commissaris-generaal een ‘garantie’ had moeten vragen aan India dat verzoeker over de mogelijkheid beschikt om terug te keren, hetgeen hij afleidt uit een richtlijn van het UNCHR (stuk B. 14).

De Raad ziet vooreerst niet in waarom verzoekster haar vader niet kan verzoeken haar IC vanuit India per post aan haar over te maken. Met dat IC kan verzoekster opnieuw de toegang tot India verwerven, gesteld dat zij op dit document een terugkeervisum laat aanbrengen op het Indiase consulaat te Brussel. Het verkrijgen van een dergelijk terugkeervisum is een loutere formaliteit, waarbij het consulaat geen rekening houdt met het feit of de aanvrager nu al dan niet legaal met zijn/haar IC India is uit gereisd (COI Focus China/India, De Tibetaanse gemeenschap in India, d.d. 26 juni 2014, p 21-22). Deze informatie kwam tot stand op basis van rechtstreekse e-mailverkeer tussen CEDOCA en het Indiase consulaat in februari 2014. Waar verzoekster stelt dat de commissaris-generaal “geen garantie heeft gevraagd” aan India om verzoekster de mogelijkheid te geven naar India terug te keren, merkt de Raad op dat uit voormelde informatie duidelijk blijkt dat het Indiase consulaat te Brussel actieve bijstand verleent aan Tibetanen die naar India wensen terug te keren. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat de objectieve informatie van de commissaris-generaal op gebrekkige of foutieve feitenvinding is gestoeld, noch slaagt zij erin om zelf met enig objectief stuk aan te tonen dat het bekomen van een geldig reisdocument voor haar onmogelijk zou zijn, te meer daar uit de door haar afgelegde verklaringen onmiskenbaar is gebleken dat zij in India over een verblijfsrecht beschikte gelet op het feit dat zij in het bezit was van een Registration Card (RC) en in het verleden reeds in het bezit gesteld was van een reisdocument (IC).

Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoeksters bewering op heden niet in het bezit te zijn van haar IC, merkt de Raad op dat zij in elk geval over de mogelijkheid beschikt om toegang te verkrijgen tot India, indien zij haar IC vanuit India laat opsturen en daarop een terugkeervisum laat aanbrengen op het Indiase consulaat. [eigen onderlijning en vetdruk]

2.3.2.2. Inzake de ‘reële bescherming’ van het eerste land van asiel.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat periodiek verlengbaar is, waardoor India als ‘eerste land van asiel’ kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. In haar verzoekschrift betoogt verzoekster dat i) India geen lid is van de Vluchtelingenconventie is waardoor Tibetanen er niet van de bescherming kunnen genieten die door dat verdrag wordt aangeboden, ii) Tibetanen er geen doeltreffende doch slechts een precaire bescherming genieten, iii) de bescherming slechts tijdelijk is en niet duurzaam, (iv) Tibetanen afgezonderd leven in kolonies in moeilijke leefomstandigheden zonder het gewaarborgde recht zich te kunnen verplaatsen in het land en (v) Tibetanen gebukt gaan onder talrijke beperkingen op hun menselijke rechten en vrezend voor hun leven en hun vrijheid nu zij geconfronteerd worden met willekeurige opsluitingen en talrijke discriminaties. Verzoekster meent hierdoor dat de bescherming die India aan de Tibetanen louter het “de facto dulden” van deze gemeenschap betreft, zonder evenwel duurzame wettelijke garanties te bieden, waardoor deze bescherming niet voldoet aan de voorwaarden van ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet en van artikel 26 van richtlijn 2005/85/EG.

Wat betreft verzoeksters opmerking dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan aanbieden, gezien het land de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker “anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement”. Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen biedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de ‘Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees’ te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als ‘gebruikelijk internationaal rechtsprincipe’. Door het principe te beschermen via het ‘Recht op Leven’, opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (ibid., p. 18-19). In haar verzoekschrift slaagt verzoekster er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan, die zoals verzoekster in het bezit is van een geldig RC, door India effectief werd gerepatriëerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land. Waar verzoekster wijst op “bronnen die melding maken van deportaties van Tibetanen naar China” en daartoe verwijst naar stuk B. 5 gevoegd bij haar verzoekschrift, stelt de Raad vast dat geen van de vermelde gevallen slaan op een effectief uitgevoerde repatriëring van een Tibetaan met geldig RC.

Wat betreft verzoeksters stelling dat Tibetanen in India geen doeltreffende doch slechts een precaire bescherming genieten, die zich louter beperkt tot het de facto dulden van de Tibetaanse gemeenschap op haar grondgebied terwijl er geen wettige garantie bestaat dat deze bescherming zal verminderen en uiteindelijk verdwijnen, herhaalt de Raad vooreerst dat Tibetanen thans genieten van een grondwettelijke waarborging van het non-refoulementprincipe en merkt de Raad voorts op dat de objectieve informatie van de commissaris-generaal daarentegen wijst op een versteviging van de verblijfrechtelijke positie van de Tibetanen. Zo krijgen Tibetanen die al twintig jaar in India wonen tegenwoordig een RC met geldigheid van 5 jaar (ibid., p. 11). In zoverre verzoekster er in haar verzoekschrift tenslotte op wijst dat “de gevolgen van het niet bezitten van een RC zeer ernstig zijn en het risico inhouden van gevangenneming en uitwijzing naar Tibet”, wijst de Raad erop dat verzoekster luidens haar verklaringen in het bezit was van een RC en dat zij bij terugkeer haar verblijfsrecht aldaar terug kan opnemen. Zo worden op de website van het Indiase “Bureau of Immigration” concrete instructies gegeven over de administratieve stappen die Tibetanen dienen te ondernemen die terugkeren uit het buitenland en die de termijn voor hernieuwing van hun RC (gedurende hun verblijf in het buitenland) zouden hebben laten verstrijken (ibid. p. 11).

Wat betreft verzoeksters stelling dat de beschermingsstatus van Tibetanen slechts tijdelijk is en daardoor geen “recht is voor permanent wettig verblijf”, merkt de Raad op dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat aan de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen geen voorwaarden gekoppeld zijn en dat de verlenging in de praktijk een formaliteit betreft die “gemakkelijk” verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCAmissie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt “routineus en gesmeerd”, terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en “dat alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap (...) jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecmissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt (...) Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden”. Bovendien kan “wie nalaat zijn RC tijdig te laten vernieuwen mogelijk officiële waarschuwingen en boetes” krijgen maar ook “De CTA voorziet in ieder geval bijstand voor alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun registratie of “RC renewal”. Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (vb. in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt” (ibid., p. 14-15). Aldus is er geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat deze informatie op incorrecte feitenvinding is gestoeld,

noch om zelf met enig stuk aan te tonen dat personen in haar situatie, zijnde Tibetanen die bij het verlaten van India in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning, een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht. Hoewel niet van onbepaalde duur, betreft het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen biedt een verblijfsrecht dat vrij en zonder enige voorwaarde verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster, indien zij daartoe de nodige administratieve stappen vervult, bij terugkeer naar India kan beschikken over een wettelijke verblijfstatus die zonder enige voorwaarde verlengbaar is, en dat zij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulementbeginsel kan rekenen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoekster biedt aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet en aan de criteria die daarvoor in artikel 26 van richtlijn 2005/85/EG worden gesteld.

2.3.3. Inzake verzoeksters vrees voor vervolging en risico op ernstige schade ten aanzien van haar eerste land van asiel.

Verzoeker verklaarde India te hebben verlaten gezien zij i) haar echtgenoot in België wilde vervoegen, ii) betere professionele kansen wil voor haar zoon, iii) Indiase staatsburgers soms hun producten duurder verkopen aan Tibetanen, iv) zij ooit een boete moest betalen bij het laattijdig verlengen van haar RC. Verzoekster merkte in bijkomende orde op dat een terugkeer onmogelijk is gezien zij het geld voor haar vluchtreis geleend had en dit niet kan terugbetalen, alsook dat zij gearresteerd zou kunnen worden omdat zij het land zou hebben verlaten met een vals paspoort.

Wat betreft verzoeksters wens om haar echtgenoot in België te vervoegen merkt de Raad op dat dit migratiemotief geen enkel verband houdt met de criteria voor het bekomen van de vluchtelingenstatus, noch met die van de subsidiaire beschermingsstatus. Het betalen van een boete wegens laattijdige verlenging van het RC is niet meer dan een wettelijke administratieve sanctie die had kunnen vermeden worden door zich tijdig voor verlenging aan te bieden waardoor deze geenszins als 'vervolging', noch als 'ernstige schade' in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet kan in aanmerking genomen worden. Wat betreft het perspectief op betere professionele kansen voor haar zoon, merkt de Raad op dat ook dit migratiemotief geen verband houdt met bovenvermelde criteria. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt verder dat legaal verblijvende Tibetanen in India toegang hebben tot de private arbeidsmarkt aldaar (ibid. p. 26). Wat betreft gebeurlijke voorvallen van economische discriminatie door Indiërs merkt de Raad op dat dit onvoldoende zwaarwichtig is om als 'ernstige schade' of 'vervolging' in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet in overweging te nemen. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt verder dat dat Tibetanen in India toegang hebben tot politie en gerecht (ibid. p. 26), waardoor vaststaat dat Tibetanen kunnen rekenen op de bescherming van de Indiase overheden. Wat betreft het niet kunnen terugbetalen van het geld dat verzoekster voor de reis betaalde stelt de Raad vast dat ook dit geen verband houdt met de beschermingscriteria vervat in bovenvermelde artikelen. Waar verzoekster tenslotte beweert arrestatie te vrezen wegens haar illegale uitreis stelt de Raad vast dat dit een blote bewering is die niet gestaafd wordt met enig bewijs en bovendien supra reeds werd vastgesteld dat zij op reglementaire wijze opnieuw de toegang kan verwerven tot India indien zij daartoe de nodige stappen onderneemt bij het Indiase consulaat te Brussel. Uit de verklaringen die verzoekster ten overstaan van de commissaris-generaal aflegde blijken dan ook geen elementen die erop wijzen dat zij haar eerste land van asiel, India, zou hebben ontvlucht uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch omdat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

In haar verzoekschrift stelt verzoekster bijkomend dat Tibetanen leven in overbevolkte kolonies in moeilijke leefomstandigheden, zonder het gewaarborgde recht zich te kunnen verplaatsen in dat land. Tibetanen zouden er gebukt gaan onder talrijke beperkingen op hun menselijke rechten en vrezen voor hun leven en hun vrijheid, nu zij geconfronteerd worden met willekeurige opsluitingen en talrijke discriminaties. Verzoekster merkt verder op dat "hun rechten en vrijheden beperkt worden op algemene wijze", in het bijzonder het "recht op vrije meningsuiting, vereniging, verplaatsing, arbeid, onderwijs en eigendom". Verzoekster meent tot slot dat de fysieke integriteit en veiligheid van Tibetanen te India worden bedreigd door Indiërs. Verzoekster verwijst voor dit alles naar de stukken die zij bij haar verzoekschrift voegt. Tot slot merkt verzoekster op dat het cedoca-rapport waarop de commissaris-generaal haar oordeel baseert tot stand gekomen is op basis van gebrekkig onderzoek en dat "talrijke beschikbare bronnen op het internet de besluiten van dit rapport tegenspreken".

De Raad merkt vooreerst op dat deze door verzoekster aangehaalde problematiek geen weerslag vindt in haar verklaringen die zij in de loop van haar asielprocedure heeft afgelegd. Voor wat betreft de algemene situatie van Tibetanen in India en de rapporten die verzoekster ter staving daarvan bijvoegt, merkt de Raad op dat het louter verwijzen naar algemene informatie op zich geen vrees voor vervolging,

noch een risico op ernstige schade vermag aan te tonen in verzoekers hoofde, nu een dergelijke vrees of risico gebaseerd op voormelde problematiek nooit eerder door haar werd aangehaald. In zoverre verzoekster verwijst naar schrijnende situaties voor Tibetanen zonder RC stelt de Raad vast dat zij zich daar niet dienstig op kan beroepen, gezien zij aan de commissaris-generaal expliciet had verklaard wel over een geldig RC te beschikken en uit de hoger geciteerde landeninformatie onomstotelijk blijkt dat zij dit document bij terugkeer opnieuw kan bekomen. Verzoeksters beweringen aangaande de precare levensomstandigheden van de Tibetaanse gemeenschap staan verder haaks op de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Daaruit blijkt onder meer dat de Tibetanen in de regio's waar zij zich gevestigd hebben in een betere socio-economische situatie verkeren dan de Indiase staatsburgers zelf, hetgeen door die laatsten als onrechtvaardig wordt gevoeld. Het "economische succes" van de Tibetaanse gemeenschap zou te wijten zijn aan "de massale influx van buitenlandse hulp, het teruggestuurde geld van familieleden, het hoge opleidingsniveau van de Tibetaanse gemeenschap en het voor handen zijn van moderne technologie in die gemeenschap" (ibid., p. 22). Wat betreft de algemene juridische situatie voor Tibetanen met een legale verblijfstatus in India, zoals verzoekster, merkt de Raad tot slot op dat de discriminatoire maatregelen die in India zouden gelden ten opzichte van de Tibetaanse gemeenschap niet expliciet gericht zijn tegen de Tibetaanse gemeenschap an sich, doch louter een uiting zijn van diverse rechten die worden toegekend aan Indiase staatsburgers enerzijds en wettelijk verblijvende buitenlanders anderzijds, zoals een beperktere toegang tot de publieke job-markt en het verwerven van onroerende goederen. Het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen Indiase staatsburgers en personen die de Indiase nationaliteit niet hebben houdt geen 'vervolging' in zoals bedoeld onder de Vluchtelingenconventie, noch ernstige schade' in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. In zoverre verzoekster stelt dat de RC Tibetanen "slechts toelaat te leven in een bepaald deel van India – de kolonies – en dat zij de toelating nodig hebben van de lokale autoriteiten om naar elders in het binnenland te reizen", merkt de Raad op dat verzoekster deze stelling met geen enkel stuk kan staven. Verzoekster verwijst weliswaar naar stuk B. 5, gevoegd bij haar verzoekschrift, doch uit dat stuk kan slechts worden afgeleid dat Tibetanen met RC het recht hebben om te reizen (Stuk B. 5, p. 3). Evenmin uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier kan worden afgeleid dat het verblijfsrecht van het RC beperkt zou zijn tot slechts enkele delen van India. Er is weliswaar een registratieplicht voor wie wil verhuizen naar een ander district, doch uit de informatie blijkt niet dat hieraan voorwaarden verbonden zijn, of dat een aanvraag tot registratie zou worden geweigerd (COI Focus China/India, De Tibetaanse gemeenschap in India, d.d. 26 juni 2014, p. 10). Voor wat betreft de inperking van de vrije meningsuiting en het recht op vereniging voor Tibetanen die anti-Chinese demonstraties houden kan worden vastgesteld dat verzoekster nooit eerder verklaard heeft aan dergelijke acties te hebben deelgenomen. Voor wat betreft het recht op arbeid merkt de Raad op dat de RC toegang verschaft tot de private arbeidsmarkt in India (ibid. p. 26). Het gebeurlijk voorkomen van werkloosheid binnen de Tibetaanse gemeenschap is een louter algemene socioeconomisch probleem dat op zich geen verband houdt met de criteria voor bescherming vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. In zoverre verzoekster verwijst naar bedreiging van de fysieke integriteit merkt de Raad op dat dit evenmin blijkt uit haar verklaringen en dat een systematische vervolging van de Tibetaanse gemeenschap door Indiase staatsburgers evenmin blijkt uit de objectieve informatie van verweerder. Wat betreft het recht op onderwijs blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat de Tibetanen toegang hebben tot het reguliere Indiase schoolsysteem, inclusief de universiteiten (ibid. p. 25-26). Wat betreft discriminatoire gevoelens jegens de Tibetanen bij andere Indiase bevolkingsgroepen blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal dat er geen informatie bekend is die aangeeft dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot politie en gerecht (ibid. p. 26), waardoor vaststaat dat Tibetanen voor eventuele daden van discriminatie kunnen rekenen op de bescherming van hun eerste land van asiel. In zoverre verzoekster tot slot de cedoca-informatie zelf bekritiseert en zegt dat deze op basis van gebrekkig onderzoek tot stand is gekomen en in strijd lijkt met talloze internetbronnen, merkt de Raad op dat dit algemene kritiek betreft en dat verzoekster nalaat te preciseren welke bepaling foutief zou zijn, wat niet dienstig is. Verzoekster slaagt er aldus niet in om aan te tonen dat de algemene situatie voor Tibetanen te India dermate precair is dat zij oploopt tot 'vervolging' of 'ernstige schade' in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, en dit noch omwille van de socio-economische omstandigheden van de Tibetaanse gemeenschap, noch omwille van het andere juridische regime waaraan zij als ingezetenen zonder de Indiase nationaliteit zijn onderworpen.

2.3.4. Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar haar eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van voormelde wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.3.5. Verzoekster vraagt in fine van haar verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen."

Er dient op gewezen dat verzoekster niet door middel van onderhavig verzoekschrift rechtsmiddelen kan aanwenden tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 30 juli 2014 in het kader van haar eerste asielaanvraag, noch tegen 's Raads arrest nummer 133 906 van 26 november 2014. In de bestreden beslissing wordt er terecht op gewezen dat de beoordeling in het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag vaststaat, behoudens voor zover er kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekster voor internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en/of 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Dienaangaande oordeelt de bestreden beslissing evenwel terecht als volgt:

"Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, namelijk uw verklaring dat u uw echtgenoot wilde vervoegen, dat u een betere toekomst wilde voor uw zontje, dat u in India meer diende te betalen dan Indiërs voor dezelfde producten, dat u problemen had in India indien u uw RC te laat verlengde, dat u een grote som geld geleend zou hebben voor uw reis naar België en tenslotte dat u illegaal naar België zou zijn gereisd, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen en deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Bij uw tweede aanvraag haalde u daarbij enkel nog aan dat uw vader intussen overleden zou zijn, hij voor uw zontje en de dochter van uw zus zou hebben gezorgd en zij daarom nu alleen zijn. U zou hen graag naar België laten komen. Het CGVS wijst er ook hierbij op dat dit probleem geheel buiten de criteria van het Vluchtelingenverdrag van Genève en de definitie van subsidiaire bescherming zoals bepaald in de Vreemdelingenwet valt en bijgevolg niet weerhouden kan worden. U legde van deze bewering overigens geen enkel begin van bewijs neer. Verder merkt het CGVS op dat u verklaarde dat uw nonkel momenteel voor hen zorgt en dat de dochter van uw zus momenteel reeds eenentwintig jaar oud is (zie Verklaring Meervoudige Aanvraag, punt 12).

Het CGVS erkent dat u ter staving van uw tweede asielaanvraag wel een kopie van uw Identity Certificate (IC) voorlegde, met daarin een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel), maar benadrukt dat dit niet werd betwist bij uw eerste asielaanvraag. Het CGVS ging er immers van uit dat u wel degelijk over zulk internationaal reisdocument beschikte, wat bij onderhavige asielaanvraag bevestigd wordt. Volledigheidshalve voegt het CGVS hieraan toe dat uit toegevoegde informatie blijkt dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben en een IC, waarin een Nori-stempel werd aangebracht, op legale wijze kunnen reizen en probleemloos naar India kunnen terugreizen en er hun verblijfsrecht opnieuw opnemen. [eigen onderlijning en vetdruk]

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische problemen (zie Verklaring Meervoudige Aanvraag, punt 21) geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake Subsidiaire Bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980."

Verzoekster voert in onderhavig verzoekschrift immers geen enkel inhoudelijk verweer tegen deze pertinente vaststellingen.

In de mate dat het verzoekschrift stelt (blz.16): "Dat het CGVS dus niet overtuigd kan zijn dat verzoeker de mogelijkheid heeft om naar India terug te keren zonder dat hij over een IC beschikt;" blijkt dat dit een

manifeste miskening is van de stukken die aangevoerd worden in het kader van de herhaalde asielaanvraag. Verzoekster heeft immers een Identity Certificate (IC) neergelegd ter ondersteuning van haar aanvraag. Deze IC is geldig van 18 augustus 2009 tot 17 augustus 2019 en vermeldt onder meer: *“NOT A VISA No objection to return to India provided a visa is obtained within Ten Years of date here of Permitted to stay upto one year from the date of return to India”*. Verzoekster kan aldus terugkeren naar India.

In 's Raads arrest nummer 133 906 van 26 november 2014, dat kracht van gewijsde heeft, werd reeds vastgesteld dat India overeenkomstig artikel 48/5 van de vreemdelingenwet voor verzoekster beschouwd kan worden als “eerste land van asiel” en dat er geen sprake is van een schending van het non-refoulementbeginsel. Verzoekster bracht in het kader van onderhavige tweede asielaanvraag geen nieuw element aan dat 's Raads beoordeling in voormeld arrest in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.3.2. In zoverre verzoekster nog artikel 3 EVRM geschonden acht, dient erop gewezen dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of een mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. In acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas en mede gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoekster in haar land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

De bestreden beslissing stelt terecht het volgende: *“Over de door u aangehaalde elementen die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, merkt het CGVS op niet bevoegd te zijn om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.”*

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiwintig maart tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS